

Драган Мраовић

Шта једе Атилагић када не једе сарму?

Извесни партијски посланик у партиоократској Скупштини Србије др Марко Атлагић протерује Драгана Бјелогрића из сопствене земље, а Јелисавету Секу Сабљић је оптужио да није патриота. Напад на Секу због сарме јесте настао из превелике „учености“ Атлагића због које је помешао сарму и латински. А није ни доследан. Па морао је онда да нападне исто тако и античке Римљане који рекоше: „Ubi bene, ibi Patria“.

Познати голуб превртач Александар Мартиновић је честитао Атлагићу на „интелектуалној храбрости да каже истину“. Тако је пресудио да је истина само оно што он и Атлагић кажу. Жалосно је да о „интелектуалној храбрости“ говори познати партијски прелетач. И Владимир Орлић упути Атлагићу исте хвале. То учинише они за које се без партијске фотеље не би ни знало да постоје. Драгану и Секи нису потребне пар-

тијске фотеље да би се знало ко су. Они су живе институције српске културе и сви знамо ко су. И волимо их.

А кога то хвале ти партијски посланици? Ко то оптужује наше истакнуте уметнике да су онакви какви су баш они који их блате? Ево патриотизма политички поунијаћеног Атлагића који је августа 2013. изјавио: „Даћу вам пример једне суседне државе, ја њиховог председника нерадо спомињем, али био је у праву. Ради се о Фрањи Туђману, када је најбољем познаваоцу међународног права рекао да ће му бити министар спољних послова док Хрватска не буде међународно призната. То је вођење политике. То је та нова политика коју ви не можете да схватите...“

Е ту „нову политику“ спроводи у Скупштини Србије тај Атлагић. Извређао је својевремено академик и књижевник Драгослав Михајловића. Наиме, заложиио се

за укидање националних признања „јер су га добијали и робијаша“. Једини добитник који је робијао био је писац култног дела „Када су цветале тикве“, али на Голом отоку, где су га сместили такви као Атлагић. Недоумица је само да ли је Атлагић хадезеовац или стаљиниста.

Поучно ће бити за Атлагића, Мартиновића, Орлића и сличне скупштинске мегданције да чују како је у Бриндизију, на конференцији за штампу, реаговао Емир Кустурица, када га је један новинар питао како је тако велики редитељ могао да подржи Милошевића: „Никада нигде нећете наћи такву моју изјаву, али кад год сам био против вас, ви сте написали да сам за Милошевића!“. Сличан пример је и када је генсек СПС-а Горица Гајевић рекла за долепотписаног: „он је наш а стално говори као да је против нас“. Одговорио сам јој да ја нисам говорио против СПС-а, али јесам против ње, а она је умислила да је она СПС. То су Атлагићеви методи, то је партијски посланик који јавно каже да је Туђман „пример вођења нове политике коју ми Срби не можемо да схватимо“. Такав проусташки став наводи на злослутну помисао да напад на Драгана Бјелогрића и Секу Саблић није само зато што се не слажу са политиком власти, већ да Марко делује као притајени следбеник Фрање Туђмана коме се

дивио. И још да Атлагић зна да је Секина мајка Јеврејка, ко зна колико би тек сарме било?!

Не греша Јелисавета Саблић када примећује: „Уметност је овде на маргини друштва. Таквом оријентацијом млади људи су препуштени јефтиноћи, поремећеним вредностима... Сваки независан интелектуалац овде смета и треба га уклонити, као што је Стаљин уклањао сваког ко је умео да се потпише. Пошто је култура маргинализована, то друштво гура у депресију и апатију...“

И још је горе у властима које бране „Задругу“, троше милион и по евра ван буџета културе на Марину Абрамовић, културу називају културном индустријом, нападају министра културе зато што је тражио да се ријалитији сведу на меру пристojности. Нови министар културе је изјавио у Скупштини, у расправи о буџету за 2021, како „није тачно да нема пара за културу, већ нису добро распоређене“. Пошто је тај нови министар за (не)културу био велики заговорник ријалитија, вероватно ће паре бити боље распоређене ако се дају „Паровима“. Истовремено, власт разбуцава креативност, аутентичност и изворно стваралаштво у култури Србије и намеће евроатлантске моделе улагањем у „културну индустрију“ и у Маринино буљење у мгарца. Уместо прожимања српске и европске, односно светске кул-

туре, ова власт нам намеће монокултуру хамбургер модела. Ни речи од мултикултуралности. Пошто нема свој осећај за културу прихвата да је све споља боље од Секе Саблић. А није. Наши глумци су светски врх. Мала смо земља, мали језик, па се не чују далеко. Али када бисмо улагали у њихову промоцију у свету уместо што вређамо наше најбоље, чуло би се и у свету за некога од њих. А Јелисавета Сека Саблић је наше најбоље. И Драган, иако бих волео да опет снима нешто присније нама или бар мени, као „Монтевидео“. Али, „de gustibus...”

Марко Атлагић је брука и срамота српског парламента. Метафоричко изражавање свјоствено уметницима претвара у своју политичку каљугу. Својом удворичком љигавошћу у слављењу „председ-

ника“ наноси велику штету Александру Вучићу. Председник би требало да га избаци из партије и Скупштине, а не да га брани. Да га не брука један туђмановац. И да зна да ће га Атлагић први пољувати када падне са власти.

Сека Саблић и Драган Бјелогрић неће пасти. Држи их њихово лично дело. Њихов божији дар. Зато немају потребу за удворицама. Њима су доступна небеска славља, а не Атлагићу који је парадигма лошег понашања власти према култури у Србије. Наравно, не само ове власти. Сека је у праву: „Уметност је овде на маргини друштва!“ А томе битно доприносе они као Атлагић и његови адвокати из власти.

А за Атлагића једно питање: Шта једете када не једете сарму?

Ubedili su te da ti ne trebaju ni vaspitanje, ni obrazovanje, ni kultura. Ubedili su te da ti ne trebaju ni istina, ni pravda, ni poštenje!

Sad te ubeđuju da ti ne trebaju ni reke, ni šume!